

๒๑

ชัยชนะครึ่งที่ ๘ (ตอนที่ ๑ ชนะพกาพรหม)

พระชินสีห์ผู้เป็นจอมมุณีได้ชนะพกาพรหมผู้มีฤทธิ์
สำคัญตนว่าเป็นผู้รุ่งเรือง ด้วยคุณอันบริสุทธิ์ มือสรวปคือทัญญู
ที่ตนถือผิดครึ่งไว้ ด้วยเทศนาญาณวิธี ด้วยเดชแห่งพระพุท-
ธัยมงคลนั้น ขอชัยมงคลทั้งหลายจงบังเกิดมีแก่ท่าน

ชัยชนะครั้งที่ ๘ (ตอนที่ ๑ ชนะภาพพรหม)

๑๕๔

นักสร้างบารมีต้องมีใจจดจ่ออยู่กับการสร้างบารมีไม่ใช่
สนใจไปในเรื่องอื่นที่ไม่เป็นสาระ อันเป็นเหตุให้อาสวกิเลสเข้ามา
อยู่ในใจ ต้องคิดตลอดเวลาว่า ทำอย่างไรบารมีของเราจึงจะ
เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ ดวงบุญในตัวเราจะขยายใหญ่ขึ้น ทำอย่างไร
ใจของเราจึงจะหยุดจะนิ่ง หยุดนิ่งสนิทจนสามารถเข้าถึง
พระธรรมกายได้ ตลอดทั้งวันต้องคิดเพื่อการเพิ่มเติมบุญบารมี
ให้กับตัวเอง พร้อมกับทำความบริสุทธิ์ หยุดใจให้ละเอียดไว้เสมอ
ส่วนการทำมาหากินเป็นเรื่องรอง ภารกิจกับจิตใจต้องไปด้วยกัน
จึงจะประสบความสำเร็จในชีวิตทั้งทางโลกและทางธรรม

ในบทชัยมังคลกถาที่ ๘ พระโบราณจารย์ได้รจนาไว้ว่า

“ทศกัณฐิกฤษเคน สุกฤษทตถ
พรหม วิสุทฺธิชฺชติมิทฺธิพกาภิธานัน
ฌานาคเทน วิธินา ชิตวา มุนินฺโท
ตนฺเตชสา ภวตุ เต ชยมงฺคลานิ

พระชินสีห์ผู้เป็นจอมมุนิได้ชนะภาพพรหมผู้มีฤทธิ์
สำคัญตนว่าเป็นผู้รุ่งเรือง ด้วยคุณอันบริสุทธิ์ มีอสรพิษคือ
กิเลสที่ตนถือผิดรัตรึงไว้ ด้วยเทศนาญาณวิธี ด้วยเดชแห่ง
พระพุทธชัยมงคลนั้นขอชัยมงคลทั้งหลายจงบังเกิดมีแก่ท่าน”

ชัยชนะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าครั้งสุดท้ายเป็นชัยชนะที่

ชัยชนะครั้งที่ ๘ (ตอนที่ ๑ ชนะพกพรหม)

๑๕๕

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงมีชัยต่อพกพรหม ผู้มีความยึดมั่นว่าตนเป็นผู้มีอายุยืนที่สุด สถานที่ของพรหมนี้เที่ยงแท้ที่สุด แต่หาไม่รู้ว่ายังกฎพญามารบังคับบัญชาได้ เรื่องนี้พระพุทธรองค์ทรงเล่าให้ภิกษุสงฆ์ที่พระวิหารเชตวันฟังว่า เมื่อครั้งที่ทรงดูวาระจิตของพกพรหมที่เสวยสุขอันเกิดจากผลสมบัติเป็นเวลายาวนานนั้น มีความเห็นอย่างไรบ้าง ทรงรู้ว่าพกพรหมเป็นมิฉฉาภิภูมิจิต มีความเห็นผิดว่า พรหมโลกเป็นที่เที่ยงแท้ ยั่งยืน ไม่มีการจุติ ไม่มีการเกิด เป็นที่พ้นไปจากทุกข์ คือ คิดว่าพรหมโลกหลุดพ้นจากวิภังขณแล้ว

*เมื่อพระพุทธรองค์ล่วงรู้ความคิดของพกพรหม จึงไปปรากฏกายที่พรหมโลกทันที เสมือนบุรุษที่มีกำลังเหยียดแขนและคู้แขนในเวลาอันสั้น ก็ถึงพรหมโลกแล้ว พกพรหมเห็น พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จมาแต่ไกล ก็ทูลว่า “ท่านผู้นิรทุกข์ นานทีเดียวนอนที่ท่านไม่ได้มาในที่นี้ ท่านผู้นิรทุกข์ พรหมสถานที่นี้เที่ยงแท้ มั่นคง ยั่งยืน ไม่เกิด ไม่ตาย เป็นที่ออกจากทุกข์ สุขที่ยิ่งกว่าพรหมสถานย่อมไม่มี” พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “ดูก่อน พกพรหม ท่านถูกอวิชชาคือความมืดครอบงำแล้วหนอ เพราะท่าน

ชัยชนะครั้งที่ ๘ (ตอนที่ ๑ ชนะพกพรหม)

๑๕๖

กล่าวสิ่งที่ไม่เที่ยงว่าเที่ยง แท้ที่จริง ผู้ที่เกิดในพรหมโลก ยังมีเกิด แก่ ตาย ไม่เที่ยง แต่โชนท่านจึงกล่าวว่าเที่ยง”

ขณะนั้นมารผู้มีใจบาปได้เข้าไปสิงพรหมปาริสาชชาผู้หนึ่ง ทำให้ตกอยู่ในอำนาจพรหมท่านนั้นจึงกล่าวกับพระผู้มีพระภาคเจ้า ว่า “ดูก่อนสมณะ ขอพระองค์อย่าได้เบียดเบียนรุกรานพกพรหม นี้เลย พกพรหมนี้เป็นท้าวมหาพรหมผู้เป็นใหญ่ อันคณะพรหมทั้งหมดไม่อาจฝ่าฝืนได้ เป็นผู้ยังสรรพสัตว์ให้เป็นไปในอำนาจ เป็นผู้สร้างโลก เนรมิตโลก เป็นผู้ปรุงแต่งสัตว์ เป็นผู้ใช้อำนาจ เป็นบิดาของสรรพสัตว์ที่เกิดแล้วและกำลังจะเกิด ดูก่อนผู้เจริญ สมณพราหมณ์ก่อนๆ เป็นผู้ตีเตียน ดิน น้ำ ลม ไฟ เป็นผู้ตีเตียน เทวดา ตีเตียนพรหมว่าไม่เที่ยง เมื่อแตกกายทำลายชั้นัน์ไป ต้องไปเกิดในอบายกันมากมาย ส่วนสมณพราหมณ์ ผู้สรรเสริญ ดิน น้ำ ลม ไฟ สรรเสริญเทวดา พรหม เมื่อตายไปแล้วจะเข้าถึง พรหมโลก เพราะฉะนั้นท่านจงทำตามคำของพกพรหม อย่าได้ ฝ่าฝืนอำนาจเลย”

เป็นเรื่องแปลกที่มารตนนี้ มีความเพียรพยายามมาก พยายามกิดขวางพระพุทธองค์มาโดยตลอด ตั้งแต่ครั้งที่ พระองค์เสด็จออกผนวช ก็ถูกพญามารตนนี้เอาสมบัติจักรพรรดิ มาล่อ แต่เมื่อไม่สามารถเปลี่ยนพระทัยของพระองค์ได้ ก็คอย

ชัยชนะครั้งที่ ๘ (ตอนที่ ๑ ชนะพกพรหม)

๑๕๓

หาทางกลั่นแกล้ง หาทางขัดขวางเส้นทางการสร้างบารมีเรื่อยมา หรือแม้พระพุทธองค์จะได้ตรัสรู้ธรรมแล้ว ก็ยังตามรังควานตลอด ในครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน พญามารได้เฝ้าติดตามว่า “วันนี้พระสมณโคดม จะไปโปรดใครเราจะต้องไปขัดขวาง”

เมื่อพญามารรู้ว่า พระพุทธองค์ทรงประทับอยู่ที่เมืองอุกกุฏฐะ ป่าสุภะ ก็สำรวจดูว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน ครั้นรู้ว่ากำลังจะไปพรหมโลก ก็คิดว่า พระสมณโคดมกำลังไปพรหมโลก เพื่อกลับใจของพกพรหม เราจะไม่ยอมให้พกพรหมไปสู่อำนาจของพระพุทธเจ้า และจะให้พกพรหมทั้งหมดตกอยู่ในอำนาจของเรา ไม่ให้พรหมก้าวล่วงพื้นวิสัยของพญามาร” จึงปาฏิหาริย์กายติดตามพระบรมศาสดาไป แล้วมายืนกำบังตัวในระหว่างหมู่พรหม

เมื่อมารรู้ว่า พระบรมศาสดากำลังนำพาเหล่าพรหมไปสู่เส้นทางนิพพาน จึงทำตนเป็นผู้ค้าชูพรหม ด้วยการเข้าสิงพรหมปาริฉชชา พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงรู้ว่า เสียงที่กล่าวออกมา นั้น ไม่ใช่เสียงของพรหม แต่เป็นเพราะพรหมถูกมารเข้าสิงแล้วยังบังอาจมาโกหกพระองค์ ผู้ซึ่งไม่มีใครสามารถทำให้หลงใหลหรือคล้อยตามได้ จึงบันลือสีหนาทว่า “นะมาร เราเท่านั้นในพรหมโลกนี้ที่รู้จักท่าน เหล่าพรหมและบริษัทพรหม

ชัยชนะครั้งที่ ๘ (ตอนที่ ๑ ชนะพหุพรม)

๑๕๘

อยู่ในอำนาจของท่าน ท่านคิดว่าแม้เราก็ต้องตกอยู่ในอำนาจของท่านหรือ แต่เราไม่อยู่ในอำนาจของท่านหรอก”

พหุพรมกล่าวถึงความเป็นใหญ่ของตน อวดอ้างอิทธิฤทธิ์ของตนว่า ไม่มีใครยิ่งใหญ่เทียมเท่าตน พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “เรารู้แล้วว่า ท่านเป็นผู้มีอำนาจมาก ดวงจันทร์และดวงอาทิตย์ยอมโคจรส่องทิศให้สว่างอยู่เท่าใด อำนาจของท่านเป็นไปในพันจักรวาลเท่านั้น ท่านยอมรู้จักสัตว์ที่เลวและประณีต รู้จักสัตว์ที่มีราคาและไม่มีราคา รู้จักจักรวาลนี้และจักรวาลอื่น รู้จักการมาและการไปของสัตว์ทั้งหลาย ดูก่อนพหุพรม เรายอมรับความสำเร็จและอำนาจของท่าน แต่ท่านไม่รู้ไม่เห็นกาย ๓ อย่าง ส่วนเราตถาคตทั้งรู้ทั้งเห็นกาย ๓ อย่าง คือ กายอาภัสสระ กายสุกทินะ กายเวทฬปผลา เราเป็นผู้รู้สูงกว่าท่าน

ดูก่อนพหุพรม กายหมู่มืดัว้ออาภัสสระมีอยู่ กายสุกทินะและเวทฬปผลามีอยู่ ท่านเคลื่อนแล้วจากไหนมาอุปบัติในที่นี้ ท่านมีสติหลงลืมเพราะความอยู่อาศัยมานาน เพราะเหตุนี้ท่านจึงไม่รู้ไม่เห็นกายนั้น ส่วนเรารู้เห็นกายนั้น ดูก่อนพหุพรม เราเป็นผู้ของท่านเทียบไม่ได้แม้เพียงส่วนเลี้ยวหนึ่ง แล้วเราจะเป็นผู้ต่ำกว่าท่านได้อย่างไร ที่แท้ เรานี้แหละเป็นผู้สูงยิ่งกว่าท่าน

ชัยชนะครั้งที่ ๘ (ตอนที่ ๑ ชนะพหุพรหม)

๑๕๕

เรารู้จักดิน น้ำ ลม ไฟ รู้จักสรรพสัตว์ เทวดา พรหม อรูปพรหม ทุกชั้น เรารู้จักสิ่งเหล่านั้นโดยความเป็นของไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา รู้จักนิพพานอันสัตว์ไปถึงได้ยาก โดยความที่สิ่งทั้งปวงเป็นอนัตตธรรม เราไม่ได้มีความยึดถือในสิ่งทั้งปวง ไม่ได้มีความยึดถือแล้วว่า สิ่งทั้งปวงเป็นของเรา”

เนื่องจากในอดีตตั้งแต่พระพุทธเจ้ายังไม่มาตรัสรู้นั้น พกพรหมได้บวชเป็นฤๅษีเจริญกสิณจนได้ฌานอยู่ในป่าเป็นเวลายาวนาน แล้วได้ไปเกิดในเวฬุฬลาพรหมอันเป็นจตุตถฌานภูมิ มีอายุ ๕๐๐ กัป แล้วถอยลงมาเกิดในสุกภิกขพรหมภูมิ ด้วยอำนาจตติยฌาน เมื่อเสวยสุขในพรหมชั้นนั้นแล้ว ต่อมาได้ถอยลงมาเกิดในอาภัสสราพรหมด้วยอำนาจของทุติยฌาน เสวยสุขในพรหมชั้นนั้นจนหมดอายุขัย แล้วถอยลงมาเกิดเป็นท้าวมหาพรหมในปฐมฌานภูมิ นั้นหมายถึงว่า พกพรหมได้เลื่อนจากฌานที่สูงที่สุด ตั้งแต่จตุตถฌานลงมาจนถึงปฐมฌาน ซึ่งมีอายุเพียง ๑ กัป

ตอนที่เกิดใหม่นั้น ยังระลึกถึงกรรมในชาติก่อนๆ ได้ว่า เคยได้ฌานอะไร ไปเกิดที่ไหน ต่อมาเนื่องจากเสวยสุขอันเกิดจากอารมณ์ของฌานสมาบัติเป็นเวลายาวนาน ทำให้หลงอยู่ในฌานสุข เกิดลัทธิสติปัญญาว่า พรหมโลกเป็นของเที่ยง ยั่งยืน ภพที่

ชัยชนะครั้งที่ ๘ (ตอนที่ ๑ ชนะพหุพรหม)

๒๐๐

ออกจากทุกข์ นอกจากพรหมโลกนี้ไม่มีอีกแล้ว เข้าใจว่าพรหมโลกนี้แหละประเสริฐที่สุด

จะเห็นว่า แม้กระทั่งพรหมที่ชาวโลกเข้าใจกันว่า เป็นผู้สร้างโลกยังหลงตัวเอง และเข้าใจผิดไปได้ถึงเพียงนั้น ความเข้าใจผิดเป็นอันตรายใหญ่หลวง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงต้องทรงแก้ความเห็นผิดนั้น ส่วนพระพุทธร่องค์จะทรงแก้ไขพหุพรหมด้วยวิธีการอย่างไรนั้น ต้องติดตามในตอนต่อไปว่า พหุพรหมจะยอมเข้าใจไปตามความเป็นจริงไหม จะยอมกลับใจเป็นสัมมาทิฐิแล้วหันมานับถือพระรัตนตรัยหรือไม่ ขอให้พวกเราอย่าลืมการปฏิบัติธรรม หมั่นทำใจให้หยุดนิ่ง เราจะได้รู้จักความเป็นจริงของพรหมโลก จะได้ไม่หลงผิดหลงทาง แต่จะดำเนินชีวิตอยู่บนเส้นทางที่ถูกต้องตลอดไป

